

[Kjeld Olesen.]

ganske klart for hr. Gert Petersen — at den tanke ikke har nogen realitet, nogen logik, bag sig overhovedet. Hvis der skulle være nogen logik i, at et oplæg her i folketinget skulle ud til urafstemning, ville det ikke bare være en afstemning inden for et bestemt område, men det, der i virkeligheden skulle til, var noget i retning af en folkeafstemning.

Vi er nu snart ved overgangen til næste dag, til lørdag. På mandag om en uge vil konflikten bryde ud, hvis ikke der sker noget, og her er det, jeg har lidt svært ved at forstå, hvad socialistisk folkeparti egentlig vil. Jeg har godt lagt mærke til, at hr. Gert Petersen adskillige gange har talt om, at socialdemokratiet bør spille dristigt ud, og jeg forstår det sådan, at hvis vi spiller dristigt ud, vil resultaterne komme løbende af sig selv, hvis man spiller dristigt ud, vil det af sig selv overbevise et flertal her i tinget. Det tror hr. Gert Petersen jo ikke engang på selv, og jeg bliver nødt til at sige tilbage til hr. Gert Petersen: spil da dristigt ud! Hvis man virkelig ønsker, at vi i denne alvorlige situation skal have klaret noget, der er til gunst for lønmodtagerne, så spil dristigt ud. Gå aktivt ind og lad være med at stå på afstand og pege fingre og komme med gode råd, samtidig med at man holder sig uden for enhver indflydelse.

Jeg synes, hr. Gert Petersen skal anlægge den betragtning, at jo mere dristigt SF spiller ud, jo mere aktivt man går ind i det, det nu drejer sig om, jo mere indflydelse har man — og omvendt. Jo mere man bare holder sig på afstand, jo mere tvinger man os ind i et samarbejde med andre, som jeg ved, at SF helst ikke ser, vi samarbejder med.

Men tilbage er stadig væk et ubesvaret spørgsmål. Ønsker SF, at konflikten skal bryde ud, eller ønsker SF ikke, at konflikten skal bryde ud? Ønsker SF, at folketinget skal holde hænderne væk og lade tingene ramle af sted, indtil grænsen om en uges tid er nået, hvor konflikterne træder i kraft?

Så har jeg overvejet meget, om jeg skulle sige et par bemærkninger til hr. Knud Jespersen, og jeg er kommet til det resultat, at et par bemærkninger vel nok er nødvendige. Det er jo en af hr. Knud Jespersens store dage, det er jo DKPs store dage, når der er uro på arbejdsmarkedet, når der er proble-

mer i dette land, og derfor vil hr. Knud Jespersen nok blive temmelig skuffet, hvis ikke jeg også gav ham et par ord med på vejen.

Det, jeg vil sige til kommunisterne, er, at min respekt for dem ville vokse ganske betydeligt, hvis de sagde sandheden og ikke pakkede den ind i en ordflom, som vi har set det her i aften. Jeg kunne forstå kommunisterne, hvis de sagde: ja men det, vi virkelig vil, er en konflikt med alt, hvad det indebærer, og de så samtidig fortalte, hvad en sådan konflikt indebar. Min respekt for kommunisterne ville vokse, hvis de sagde: det, vi i virkeligheden stiler imod, er mere kaotiske tilstande i dette samfund, end vi har for øjeblikket. Min respekt for hr. Knud Jespersen ville vokse betydeligt, hvis han f. eks. fortalte de efterhånden mange arbejdsløse, vi har her i landet, at kommer der en konflikt på mandag 8 dage, vil næsten alle disse arbejdsløse miste deres understøttelse. Har hr. Knud Jespersen sagt det til dem? Det har hr. Knud Jespersen ikke. Hr. Knud Jespersen har ikke fortalt om konsekvenserne i form af et yderligere antal arbejdsløse, hvis konflikten bryder ud. Hr. Knud Jespersen har ikke fortalt om den konsekvens, at nye virksomheder må krakke, hvis konflikten bryder ud. Hvilken trøst har hr. Knud Jespersen til dem, det kommer til at gå ud over? Kan de gå ned i Dronningens Tværgade og hente den understøttelse, de ikke mere vil oppebære som arbejdsløse? Eller hvad? Hr. Knud Jespersen har ingen trøst, hvis han skal fortælle sandheden, som den er.

Jeg har mange gange lagt mærke til, at DKP har det med at fortælle, at de repræsenterer arbejdspladserne. I den almindelige fraseologi hos de 7 kommunister i folketinget er det arbejdspladserne, de bruger hele tiden. Nu vel. På et tidspunkt, hvor vi havde stor arbejdsløshed, nemlig ved valget i januar måned, hvor der skulle være grund til ud fra almindelige erfaringer og ud fra den sejrstemning, som hr. Knud Jespersen ligesom tog forskud på, skulle der være grund til at tro, at det ikke var 7, som vi har for øjeblikket, men langt flere kommunister, der skulle sidde herinde. De arbejdspladser, som DKP taler så højt om, har altså ikke mere tillid til kommunisterne, end at man kun ønsker at sætte 7 mand ind i folketinget. Hvorfor? Fordi arbejdspladserne